

тель — една хорова организация, която изпълнява най-сериозни творения, и играе важна роля въ музикалния животъ на Виена.

Шубертъ, Францъ Петеръ — Schubert, Franz Peter — създателъ на

Францъ Шубертъ

модерната пѣсень, царьтъ на пѣснитѣ, роденъ 31 януарий 1797 въ Лихтеналтъ при Виена, умр. 19 ноемв. 1828 въ Виена; синъ на обикновенъ основенъ учителъ, музикални занятия той започва съ своя баща, който му дава първитѣ познания по цигулка, а по-възрастния му братъ, Игнацъ, го запознава съ елементарнитѣ нѣща по пианото. Но скоро бащата и братътъ се оказватъ не въ състояние да водятъ занятията на показващото блѣстящи дарби дете, и за това го пращатъ при диригента на Лихтеналтския хоръ — Михаилъ Холцеръ, — единъ способенъ музикантъ-практикъ, който учи малкия Францъ на пиано, органъ и генералбасъ. Посещението на хора, като пѣвецъ въ него, и съприкосновението съ практическата музика — сж отъ голѣма важность за развитието на слуха, практическото изучаване свойствата на човѣшкия гласъ и на оркестровитѣ инструменти — нѣщо

имащо много голѣмо значение, по-късно, за композиционната дейность на Ш. — чрезъ опита, който той отрано получава въ хора. Тукъ — въ Лихтеналтския хоръ, прозвучаватъ и първитѣ изпълнения на почти всички негови църковно музикални творби. Слушането и участието при изпълнението на музиката на другитѣ майстори — създаватъ у малкия Францъ една голѣма рутина, а дружбата съ музиканти, и запознаването съ тѣхнитѣ творби, твърде, рано пробуждатъ творческия гений на Ш. и, едва четиринадесетгодишенъ, той написва своята първа вокална творба „Хагарови жалби“. Начинътъ на писането на гласа, още въ тази творба, показва, че самъ Ш. е билъ прекрасенъ пѣвецъ, познаващъ още отъ детство свойствата и характера на човѣшкия гласъ. Вокаленъ творецъ по природа, той всѣкога, и даже кога е компонаралъ инструментална музика, е чувалъ съ вътрешния си слухъ гласове, сжщо тъй както Бетховенъ — по природа инструменталенъ компонистъ — всѣкога, и когато е компониралъ вокална музика, е слушалъ инструменти.

1802 се открива въ Виена Императорския конвиктъ, въ който сж били приемани деца съ известна музикална дарба, за да могатъ да участвуватъ въ хора, а гласовитѣтѣ — и като солисти при изпълнението на литургичитѣ отъ Императорската придворна капела. Питомцитѣ на конвикта посещавали и тъй наречената „академическа гимназия“. Презъ 1808 г. Ш. се явява на приемъ изпитъ въ конвикта, очудванъ съ пѣнието си придворнитѣ капелмайстори Салиери и Айблеръ, и бива приетъ — както въ хора, така и въ оркестъра на конвикта. Тукъ вече се открива на Ш. широка възможность да се запознае съ симфоничнитѣ творби на Хайдн и Моцарта и увертюритѣ на Бетховена, и съ голѣмитѣ църковни творби на своитѣ велики предходници. Паради честото отсъствие на капелмайсторитѣ, Шубертъ е вземалъ и ръководството на оркестъра. Следъ свършването на конвикта, Шубертъ постъпва въ главното нормално училище, следъ удовлетворителното свършване на което става помощникъ-учителъ въ